

V I N C U L U M

Praha 5. neděle postní 1994

Drazí bratři a sestry,

je to asi vinou věku většiny našich čtenářů, že v poslední době každý náš dopis začíná sčítáním našich ztrát. Tentokrát, tj. od vánoc, nás opustili dva z našich spolubratří. V Rakousku P. Jiří Bonhard, ve Švýcarsku P. František Hrdý. Protože i tento list píšu ve spěchu, vzdal jsem se toho, abych hledal data jejich úmrtí. Snad se je dozvíme z časopisů (např. stále kvalitního Nového života), které jsou pečlivější než já. Já tu chci jen dát k dispozici hrst svých osobních vzpomínek.

P. Jiří BONHARD se objevil v koleji už jako starší muž - letos mu muselo být hodně přes sedmdesát - který neměl jistě vlastnosti vzorného alumna. Pocházel z rodiny stavitelů klavírů, a jeho mládí, včetně jeho exilu, bylo dosti dobrodružné. Pobyl nějaký čas v Austrálii, v USA vstoupil do noviciátu k františkánům, pak nakonec přistál v koleji. Myslel to ale upřímně, proto se dočkal i vysvěcení na kněze. I jako kněz pak bloudil cizinou, až se na stará kolena přestěhoval blízko k hranicím své vlasti, po níž se mu vždycky stýskalo: do linecké diecéze. Tam působil a nakonec už jen jako starý penzista vypomáhal ke spokojenosti i k povyražení (jeho bontemponská povaha mu vždy zůstala) místní farnosti i biskupa, který o něm mluvil vždy s úsměvem. Teď už konečně našel tu pravou vlast, kterou po celý život vlastně hledal. Kéž ho do ní Pán přijme ve své lásce. Za to se jistě všichni pomodlíme.

P. František HRDÝ se píše s dlouhým 'ý', ale všichni, kdo ho znali, vědí, že se vyslovoval vždy krátce, protože měl 'kratky zobak' a jinak to nedovedl. Eyl-li Jirka Bonhard bontempon, byl Franta Hrdý jeho opakem: člověk pečlivý, uspořádaný, zkrátka 'přesný', podle terminologie Mons. Bezdička. Měl život dost krušný, i on se dostal do Nepomucena v poměrně pokročilém věku (byl ročník 1924). Proto už také po vysvěcení nešel někde na misi, nýbrž se přihlásil do klidné (tak si to aspoň tenkrát myslel) diecéze churské, prakticky do Curychu. Tam sloužil delší dobu jako kaplan, později se stal samostatným výpomocným duchovním v jedné malé obci. Zůstal však vždy těsně spojen s naší curyšskou misí, které vlastně sehnal, nemýlím-li se, pohostinství v kostele Božského Srdce, kde byl kaplanem. Nikdy nechyběl na poutích v Einsiedeln, kde také ochotně zpovídal. Pro jeho skromnou ochotu vždy pomoci si asi získal lásku všech, dokonce i chladných Švýcarů. Kéž mu Pán odplatí jeho pohostinnost nyní ve svém království. Jelikož byl členem Vincula Missarum, připojujeme formulář na obvyklé potvrzení o mši sv.

A co my, kteří se ještě nacházíme v tomto slzavém údolí? My máme asi většinou o zábavu postaráno. V Praze se bude slavit 650. výročí povýšení biskupství na arcibiskupství a položení základního kamene ke gotické katedrále, s tím je spojeno i 650. výročí založení diecéze litomyšlské. 7. května bude konečně postavena ve Strahovské zahradě socha Panny Marie z exilu, která kdysi stála v Lisle u Chicaga - krom našich Američanů přijedou do Prahy i poutě z jiných středisek bývalého exilu, např. z Německa.

17. května uplyne 25 let od smrti kardinála Berana, v Praze je zahajován beatifikační proces (postulátorem bude Mons. Polc).

Nezapomínáme ani na Středisko Velehrad a jeho činnost v Římě i jinde: naši biskupové budou mít letos společné exercicie na "Velehradě" v Casies.

Každý z nás bude asi také slavit svátek a narozeniny - k tomu předem i dodatečně všem gratuluji. A protože slavení velikonoce trvá vlastně až do letnic, tak si budeme navzájem vyprošovat plnost velikonoční radosti a duchovní svěžesti. Kéž je Zmrtvýchvstalý naší útěchou, nadějí i silou!

Váš

+ Jaroslav Škarvada

P.S.: Po napsání tohoto dopisu došla zpráva, že v Jižní Americe zemřel P. Rudolf ŠTĀSTNÝ, slovenský kněz vysvěcený pro diecézi litoměřickou, v posledních letech nemocný.